

tifice Pio IX an. 1870 patriarcham agnoscere recusantes ab Ecclesia defecerant, sua prudentia extinxisse; *socialismum* atque ramusculum ejus *nihilismum* damnasse; sectam quoque *veterum catholicorum* uti appellari cupiunt, quæ adversus pontificiam infallibilitatem in Germania, duce Mariano *Dællinger*, eruperat, et borussici gubernii protectione suffulta illius regionis Ecclesiam vexavit, adeo Leonis XIII contractam industria, ut fere deletam credideris.

Deus illum ad multos sospitet annos.

CAPUT II.

CONCILIORUM SÆCULI DECIMI NONI BREVIS NOTITIA.

Principem locum, inter sæculi hujus concilia, synodosque sibi merito vindicat vaticanum generale, octava decembris die anni 1869, Pio IX præside, inceptum, nunc vero intermissum ob temporis vicissitudines. Pauca igitur de reliquis compellimur dicere, ut de iis, quæ in vaticano acta vel agenda sunt, oratio quantum par est, intra tamen præstituti operis indolem, prolixior instituatur.

1801. — Constitutionales gallicanæ reipublicæ episcopi perniciosæ doctrinæ tenaces supra modum, inanisque gloriæ cupidi, secundum concilium Lutetiæ Parisiorum ad 19 junii an. 1801 celebrandum, anno 1800 indixere. Ut suæ autem sectæ splendor accresceret, et a se definienda consilii atque maturitatis specimen præ se ferrent, plurimas diœcesanas synodos, magno cum apparatu, in antecessum celebrari curarunt. Igitur inchoato concilio, innumera fere discussa sunt, subversivæ orationes habitæ, propositiones schismati faventes lectæ, quibus schismaticos ad Ecclesiam pertinere ex chalcedonensi concilio demonstrari nitebatur. (Quod si de Ecclesia constitutionalium agatur, verum esse patet, siquidem constitutionales vix aut nec vix ungue ab schismaticis discriminantur.) Inter hujus concilii assessores primas agebat *Grégoire*, de quo meminimus. Dum itaque his rebus scandalo haud immunibus tempus teritur, conventio summum Pontificem inter ac primum reipu-

blicæ consulem facta, constitutionales episcopos in furorem egit, quippe qui suos conatus auspicabantur ad nihilum deventuros, id quod revera paulo post accidit. Amissa namque ac deposita perficiendi quæ ipsi optaverant spe, decima sexta augusti die concilium deserere compulsi sunt.

1803. — Alio sane modo sese gerebant Sinarum missionarii, cujus exemplum nobis luculentum suppeditat synodus de *Su-Tchuen*, quam indixit et præfuit an. 1803 episcopus *Dufresse*, ejusdem urbis vicarius apostolicus, dein vero *Travacanæ* (vulgo de *Travaca*) civitatis antistes; et quatuor et triginta interfuere presbyteri. Fervidis namque ad Deum precibus, Spiritu sancto invocato, tribus sessionibus, secunda, quinta et nona septembris die habitis, quibus particulares congregationes præmittebantur, Instituta religioni dilatandæ valde utilia, formata sunt.

1806. — Ea fuit semper erroris conditio ut serpere ac omnia pervadere curet, nec locorum distantia, nec sanctimonia institutorum cohibetur spiritus tenebrarum nequitia. Cumque uno in loco spe defraudari contigerit, in alium zizaniæ semina pergit immittere. Repressa etenim per bullam *Auctorem fidei* pistoriensis concilii doctrina, iterum pullulare atque extollere caput Antiochiæ in Syria conspecta est. Germanus namque Adamus, hieropolitanus episcopus et Montis Libani visitator, virulenta pistoriensium errorum monstra illis in locis disseminavit, et antiochenum Melchitarum patriarcham trahere ad se obtinuit. Quapropter convocato in monasterio Carcaphæ, diœcesis berytensis concilio, quæ Pistorii fuso, heic breviori calamo anno 1806 in canones, Adamo auctore, redacta sunt, lingua tamen arabica sine latina versione, aliter ac fieri consueverat, quod locum præbet suspicandi, Adami mentem in eo fuisse, ut antiochenæ synodi canones romanum laterent Pontificem. Ac certe nihil de hujusmodi synodo ad occidentalium aures, præter incertum rumorem, pervenerat, donec vita functo patriarcha, et in ejus locum *Maximo Mazlum* suffecto, concilii acta in italicam linguam versa, cum jam per Orientem longe lateque sparsa invenirentur, Romam delata sunt, opera

præfati *Mazlum*. Sacra Congregatio cui Ecclesiarum orientalium cura commissa est, prævio maturo examine concilii acta anathematizavit, quam damnationem, tam antiochenus patriarcha quam ejusdem regionis clerus humiliter suscepit, eique libenti subscripsit animo.

1810, 1829, 1852 et 1866. — Si quid damni sive in Oriente sive in Europa sufferre sæculi hujus initio Ecclesia visa est, dolorem hoc casu acceptum quam maxime mitigarunt incrementa, quæ in America superiori seu boreali modo mirando accepit religio. Quo accidit ut celebrationes conciliorum tum synodali tum provincialium, totiusve nationis, ut novæ christianitatis necessitatibus fieret satis, persæpe iterare necessum fuerit. Præter enim sæculo præcedenti commemorata, viginti quatuor ad usque annum 1868 celebrata fuisse comperimus, inter quæ quatuor celebriora seligimus. Primum fuit provinciale (appellari *nationale* commode potest, quinque tantum diocesisibus universa Statuum Americæ fœderatorum constabat natio) initiumque habuit Baltimore decima tertia novembris die anni 1810, præside baltimorensi archiepiscopo, adstantibus vero præsulibus de *Boston*, *Philadelphia*, *Nova-York* et *Bardostonk* anno quarto postquam civitates hæ in episcopatum erectæ fuerant, atque Baltimor ad metropolitanam dignitatem evecta. Inter præcipua hujus concilii acta, præter statuta quædam circa liturgiam et facultatem ingrediendi religiosos ordines ab Ecclesia approbatos iis qui statui ecclesiastico adscripti erant concessam, enumerantur approbatio versionis sacre Scripturæ in linguam vulgarem, quæ versio de *Douay* dici solet; prohibitio ne quis votum perpetuum castitatis emittat nisi in Institutis quæ approbationem a summo Pontifice obtinuerint; interdictio presbyteris facta, eos qui societatibus *franc-masonum* affiliati sunt absolvendi, donec ab hujusmodi sectis segregatos esse constituerit; atque exhortatio qua præcipitur ut parochi tam in concionibus quam in privatis conversationibus fideles ab impudicis theatrorum spectaculis curent avertere.

Secundum, plenarium totius reipublicæ seu nationale, cura et sollicitudine archiepiscopi baltimorensis, regionis illius pri-

matum, concillique præsidis inditum fuit ad annum 1829. Quarta igitur octobris die adstantibus episcopis sex, ecclesiæ unius administratore, duodecimque consultoribus theologis, in metropolitana baltimorensi Ecclesia initium habuit; qua de causa episcopus charlestonensis doctissimam de veritate religionis, de summi pontificis et Ecclesiæ auctoritate, deque concilii fine et objecto, dixit orationem. Plurima quæ ad fidem sartam tectamque servandam, ad rectam sacramentorum administrationem, ecclesiasticæ disciplinæ in sua integritate custodiam, morumque reformationem videbantur idonea, hoc in concilio statuta sunt. Ut autem erectiones collegiorum pro ecclesiasticis erudiendis augerentur, eleemosynarum ad id operis collectioni assidue incumbentes clerici, utque homines a nocuorum librorum retraherentur lectione, fideliumque pietas magis in dies augetur, missæ sunt a concilii Patribus duæ pastorales epistolæ, altera clero, altera totius regni fidelibus, mirum zelum devotionemque spirantes. Huic concilio, cujus finis contigit 18 præfati octobris, Leo XII calculos albos adjecit.

Tertium nationale congregatum est octava maii an. 1852 (J. Morphy illud an. 1853 celebratum asserit) de speciali sanctæ Sedis auctoritate atque delegatione a baltimorensi metropolita, qui et concilio præfuit, a quinque archiepiscopis aliis, oregonensi scilicet, sancti Ludovici, neo-aurelianensi, neo-eboracensi et cincinnatensi, atque viginti quinque episcopis, inter quos aderant quebecensis metropolitæ suffraganeus unus, et Montisregalis in California antistes. Concilii acta quæ 25 enumerantur, agunt de obsequio romano Pontifici præstando, de cæremoniali a Gregorio XVI approbato, et Rituali romano in sacrorum munium executione, adhibendo; ea quæ in septem baltimorensibus synodis provincialibus gesta sunt, ad universam extendunt nationem; ac denique, tam episcopos quam sacerdotes hortantur ad sacrorum canonum, præsertim tridentini concilii disciplinam servandam, et apostolicam exposcunt concilii Patres actorum approbationem confirmationemque.

Quartum denique, totius nationis plenarium, cujus prima sessio contigit die septima octobris, celebratum est Baltimore

an. 1866. Numerosa atque utilissima hujus concilii acta, circa fidem, mores, disciplinam, sacros ritus, statum religiosum, seminaria, pias associationes, hodiernosque errores imprimis spiritismum, versantur. Quæ Pii IX approbatione, publicæ luci an. 1868 patuerunt. Concilio huic interfuere archiepiscopi septem, episcopi triginta, abbatesque septem.

Turslesense unum totius Hiberniæ plenarium concilium an. 1850 celebratum novimus, et tuasensia ejusdem regni provincialia tria, quibus multa scitu digna continentur ad cleri disciplinam et educationem attinentia populique institutionem.

Nonnullas etiam Anglia, præsertim Vetusmonasterii, haud exigui momenti provinciales synodos celebravit¹.

1811. — Cupiens Napoleo a se nominatos institui episcopos, nullum non movit lapidem ad id obtinendum. Sed quia summum Pontificem præsciebat nullo modo suæ obsecuturum voluntati, concilium (verius conciliabulum quippe quod absque legitima auctoritate convocatum est atque celebratum) episcoporum Galliæ Italiæque ad nonam junii anni 1811, colligendum indixit. Aduere itaque Lutetiæ Parisiorum, ubi concilium congregatum est, archiepiscopi novem, cardinales sex, episcopi vero quinque et octoginta. Cardinalis Fesch imperatori propinquus de mandato ejusdem præsidem egit. Comperta autem Napoleonis mentem in eo esse ut concilium decerneret institutionem episcoporum metropolitano ac ejus defectu episcopo in provincia antiquiori, si summus Pontifex confirmationis bullas dare noluerit, competere: major Patrum numerus hujusmodi voluntati obstitit, se ad tanti momenti determinationem, quæ a sola romani Pontificis concessione consequi potest, impares esse agnoscendo. Quod ubi imperator rescivit furore percitus jubet concilium dissolvi, atque ita accidit, cum una tantum sessio,

¹ Americana sæculi hujus concilia hæc sunt: baltimorensia plenaria duo; provincialia novem; diocæsana tria; S. Ludovici provincialia duo; cincinnatensia tria; neo-aurelianensia duo; neo-boracensia tria; Portus Hispaniæ provincialia duo; oregonense unum; halifaxense unum; quebecensia quatuor. In Anglia, vetusmonasteriensia provincialia tria; in Hibernia, turslesense plenarium unum; tuamensia provincialia quatuor; armacanum provinciale unum.

inauguralis scilicet, congregationesque sex celebratæ fuissent. Nondum tamen hic fracta est Napoleonis audacia, sed iterum spem aliquam nactus, alia via propositum obtinere intentat, nempe timore. Quibusdam igitur episcopis carceri mancipatis, cæteris qui suæ obstiterant voluntati comminatur exilium aliasve pœnas nisi a se proposita probent. Metu igitur victi plures (eorum numerus octoginta excessisse dicitur) Napoleoni cesserunt, atque die quinta augusti (licet concilium dissolutum esset) congregatione facta decretum edidit quo statuebatur: « Sedes episcopales vacantes ultra annum esse non posse; imperatorem potiri facultate præsentandi, ut aiunt, episcopos; » quod si præsentati infra sex mensium spatium a summo Pontifice confirmationem nondum obtinuerint, a metropolitano, et ejus defectu ab antiquiore provinciæ episcopo esse confirmandos. »

Decreti hujus approbationem addita temperamenti loco clausula « institutionem fieri debere, post consuetum de vita et moribus examen, romani pontificis nomine » a Pio VII extorserunt episcopi octo, a Napoleone, consentientibus Patribus, ad id deputati, pericula Ecclesiæ ex denegata petitione imminetia exagerando.

1818 et seq. — Memoria dignæ sunt duæ diocæsibus Veliternæ in Italia synodi, prima anno 1818 sub cardinali Mathæi, secunda eodem anno, præside episcopo *civitatis Castelli*, habitæ, e quibus utilia circa disciplinam, mores, clerique ministerium prodire documenta; nec parvi momenti aestimantur acta mense septembri anni 1827 a *lugdunense* diocæsano concilio, cui præfuit illius archidiocæseseos antistes, interfuere autem sexcenti presbyteri; in *Nevirnsi* (vulgo *Nevers* en Francia) etiam diocæsano, diebus 25, 26 atque 27 julii anni 1843, quod præsidem habuit *Dufrete* istius urbis episcopum; anno vero 1845 in synodo magoliensi (pontificii Status ditionis) præside cardinali Aloysio Lambruschini; sed majoris procul dubio sunt¹ gesta in

¹ Decem alia Galliarum provincialia concilia ab an. 1849 usque in præsens celebrata commemorantur, nempe; rhemensia tria, bituricense

conciliis provincialibus avenionensi, tolosano, burdigalensibus (quorum primo instante, sanctum Hilarium Pictaviensem Ecclesiæ Doctorem Pius IX declaravit et confirmavit), albiensi et auxitano. Horum scopus fuit romanam adoptare liturgiam, cleri populique mores perficere.

1821. — Laudandum quoque venit concilium nationale Hungariæ regni celebratum Præburgi anno 1821 sub octava die septembris, archiepiscopo strigonensi, regni primate, præside. Concilii munus erat regulas diœcesanis in synodis servandas tradere communi episcoporum consensu, ne e diversa singulorum agendi ratione confusio posset oriri, sed potius uniformitas in omnibus servaretur.

1844 et seq. — Nec pars mundi, Australia vocata, fructibus, qui conciliorum celebratione in bonum religionis emanant, privari diutius oportebat, ea potissimum de causa quod catholicorum numerus ab hujus sæculi initio illis in locis summopere adauctus cum esset, spirituales fidelium necessitates multiplicatum iri necesse est; quibus subveniendis adunata episcoporum potentia validiorem opem ferret. Hujus rei gratia celebratum est 10 septembris die anni 1844 totius nationis concilium (nullum in hac mundi plaga unquam celebratum fuerat) ab archiepiscopo *Polding* una cum præsulibus de *Harbarton* et de *Adelaida*; interfuit quoque concilio prior metropolitana Ecclesiæ sidneyensis.

Causa haud dissimili, utque illius regionis Ecclesiæ status, progressus vicissitudinesque vaticano exponerentur concilio, secundum istius nationis plenarium concilium habitum est anno 1869 civitate vulgo *Melbourne*, cujus extitit præses archiepiscopus *sidneyensis* (vulgo de *Sidney*), Australiae metropolita. Præsules qui huic adstiterunt concilio novem enumerantur, scilicet, episcopi diœceson de *Armidate*, de *Baturst*, de *Brisborne*, de *Howart-Town*, de *Melbourne* (hanc Ecclesiam tunc temporis regebat Jacobus Alypius Gold, ex ordine Eremitarum S. P. Augustini, qui sacræ congregationis de Propaganda Fide

unum, rothomagense unum, turonense unum, senonense unum, aquense unum, parisiense unum et lugdunense unum.

functus est legatione), atque episcopi de *Portu Victoria*, de *Maidland* et de *Adelaida*.

Aliæ provinciales diœcesanæque synodi tanquam vaticani præparationes celebratæ sunt. Commemorare sufficiat sequentes: prima est Armeniorum imperii ottomani, vico Constantinopoleos, vulgo de *Pera*, anno 1869 decima septima julii habita, ad quam confluerunt illius ritus episcopi omnes et abbates ordinum regularium. Secunda, *smyrnensis*, latini ritus, contigit etiam anno 1869 diebus Pentecostes expletis, cui interfuere archiepiscopi *smyrnensis*, *macsensis*, ac de *Corfu*, episcopi de *Scio*, de *Syra*, de *Santorin*, de *Soli* et de *Thiana*. Tertia, baltimorensis provincialis, de qua supra, præside archiepiscopo *Spalding* coacta fuit undecima aprilis anni 1869. His adjungi debet congregatio episcoporum Germaniæ, Fuldæ ad S. Bonifacii sepulcrum habita.

Quum anno 1867 Romæ sæculare martyrii apostolorum Petri et Pauli anniversarium solemniter ageretur pompa, sanctissimus pontifex Pius IX, allocutione *Singulari quidem*, in consistorio publico die 26 junii ad totius orbis episcopos, qui numero 489, Romam, præfata SS. Apostolorum solemniter celebraturi, convenerant, habita, consilium sibi esse generale convocandi concilium his verbis aperuit:

« Nobis autem, venerabiles fratres, nihil optabilius est quam
 » ut eum fructum quem maxime salutarem ac faustum Eccle-
 » siæ universæ fore ducimus, ex hac eadem vestra cum apos-
 » tolica Sede conjunctione capiamus. Tamdiu enim animo
 » agitavimus, quod pluribus etiam venerabilium fratrum nos-
 » trorum pro rerum adjunctis innotuit, ac illud etiam, ubi
 » primum optata Nobis opportunitas adierit, efficere aliquando
 » posse confidimus, nempe sacrum œcumenicum et generale
 » omnium episcoporum catholici orbis habeamus concilium,
 » quo collatis consiliis conjunctis studiis necessaria ac salutaria
 » remedia, tot præsertim malis quibus Ecclesia premitur, Deo
 » adjuvante adhibeantur. » Pii IX propositum omnium epis-
 » coporum admirationem approbationemque rapuit, omnium-
 » que acceptum est gradulatione et lætitia, quod et ipsi, ora-

tione ad summum Pontificem, testatum in hunc modum voluere : « Summo igitur gaudio repletus est animus noster, » dum e sacro ore tuo intelleximus, tot inter præsentis temporis discrimina eo Te esse consilio ut *maximum*, prout aiebat » inclytus tuus prædecessor Paulus III, *in maximis rei christianæ periculis* remedium, concilium œcumenicum convocet, » ac fiat, Deo propitio, et conciliatrice Deipara Immaculata, » hæc synodus grande opus unitatis, sanctificationis et pacis, » unde novus in Ecclesiam splendor redundet, novus regni Dei » triumphus consequatur. » Quo audito, nullam non impendit operam iis, quæ ad concilii celebrationem opus erant, parandis. Octodecim quæsitæ, de ejusdem SS. Patris mandato, quibus infra trium mensium spatio responderi debebat, ad omnes orbis episcopos, a cardinali Prospero Catherini congregationis concilii præfecto, missa sunt. Litteras apostolicas seu bullam *Æterni Patris Unigenitus Filius*, qua indicebatur œcumenicum concilium Romæ habendum, et die Immaculatæ Conceptionis Deiparæ sacro, an. 1869 incipiendum, ex urbe Roma misit anno Incarnationis dominicæ 1868, tertio kalendas julias. Tandem per epistolam *Arcano divinæ Providentiæ consilio* decima septembris anni 1868 Romæ datam, schismaticos Orientis episcopos, per aliam vero quæ incipit *Jam vos omnes* tertia decima ejusdem mensis die emissam, protestantes cæterosque Occidentis hæreticos concilio adesse permisit suasitque.

Quænam fuerit convocandi concilii causa, quæque in eo tractanda, satius judicamus ex ipsa bulla transcribere : « Jam » vero (*Bull. Conv. Conc. n. 4*) omnibus compertum exploratumque est qua horribili tempestate nunc jactetur Ecclesia, » et quibus quantisque malis civilis ipsa affligatur societas. Etenim ab acerrimis Dei hominumque hostibus catholica Ecclesia ejusque salutaris doctrina et veneranda potestas, ac » suprema hujus apostolicæ Sedis auctoritas oppugnata, proculcata, et sacra omnia despecta et ecclesiastica bona direpta, » ac sacrorum antistites et præstantissimi viri divino ministerio » addicti... modis omnibus divexati, religiosæ familiæ extinc-

» tæ, et impii omnis generis libri, ac pestiferæ ephemerides et » multiformes perniciosissimæ sectæ undique diffusæ, et miseræ juventutis institutio ubique fere a clero mota, et quod » pejus est, non paucis in locis iniquitatis et erroris magistris » commissa ... inique adeo propagata est impietas, morumque » corruptio, et effrenata licentia ac pravæ ejusque generis » opinionum, omniumque scelerum contagio, divinarum humanarumque legum violatio, ut non solum nostra religio, » verum etiam humana societas miserandum in modum perturbetur ac divexetur... Quibus malis ut occurratur, in » œcumenico enim hoc concilio (*Bull. n. 6*) ea omnia accuratissime examine sunt perpendenda, ac statuenda, quo hisce » præsertim asperrimis temporibus majorem Dei gloriam et » fidei integritatem, divinique cultus decorem, sempiternamque hominum salutem, et utriusque cleri disciplinam ejusque salutarem solidamque culturam, atque ecclesiasticarum » legum observantiam, morumque emendationem et christianam juventutis institutionem, et communem omnium » pacem et concordiam imprimis respiciunt. Atque etiam intensissimo studio curandum est, ut Deo bene juvante, omnia » ab Ecclesia et civili societate amoveantur mala, ut miseri errantes ad rectum veritatis, justitiæ salutisque tramitem » reducantur, ut vitii erroribusque eliminatis, augusta nostra religio ejusque salutifera doctrina ubique terrarum reviviscat » et quotidie magis propagetur, et dominetur, atque ita pietas, honestas, probitas, justitia, charitas, omnesque christianæ virtutes cum maxima humanæ societatis utilitate vigeant et efflorescant.» Antequam inchoaretur concilium operæ pretium fuit monumenta congerere, ordinare materias, decretaque parare, quapropter ad id rite perficiendum sex institutæ sunt consultorum commissiones : 1ª rituum atque cæremoniarum; 2ª relationis inter Statum ecclesiasticum et civilem; 3ª pro Ecclesiis missionibusque Orientis; 4ª regularium; 5ª theologiæ dogmaticæ; 6ª vero ecclesiasticæ disciplinæ; quibus præfecti sunt cardinales *Reisach*, *Barnabò*, *Panebianco*, *Bizzarri*, *Bilio* atque *Catherini*, qui una cum cardinali *Patrizi*,

Pio IX præside, congregationem directricem constituebant. Utque omnia ordinate agerentur, per bullam *Multiplies inter*, die 27 novembris an. 1869 Romæ datam, constituitur quidquid sive in concilii celebratione, sive circa modum extra concilium vivendi, servari oportebat¹. Ad summi Pontificis supplendam vicem electi sunt congregationum generalium concilii præsides, cardinales *Carolus Reisach* (quo defuncto vigesima tertia die decembris, locum ejus obtinuit *Philippus de Angelis*), *Antonius de Luca*, *Andreas Bizzarri*, *Aloysius Bilio* et *Annibal Capalti*.

His itaque constitutis, præmisso etiam prosynodali, Sixtino in Sacello, 2 decembris die convento, octava ejusdem mensis anni 1869, festo Immaculatæ Mariæ Virginis conceptionis occurrente, quod tunc feria VI contigit, post missam de B. M. V. Conceptione cum oratione de Spiritu sancto a cardinali *Mathæi S. Collegii* decano celebratam, inchoatum est concilium generale vaticanum, cujus initium fecit oratio dicta a R. *Aloysio Pucher Passavalli* ex ordine Capuecinorum Iconii archiepiscopo. Huic sessioni, non secus ac tribus aliis an. 1870 celebratis, præfuit summus Pontifex *Pius nonus*, qui et allocutionem ad concilium habuit piissimam. Sequentem sessionem VI januarii festo Epiphaniæ Domini placuit celebrandam, atque hymno *Te Deum* dicto Primæ finis impositus est.

Post primam sessionem quatuor eliguntur per secreta suffragia deputationes 24 Patribus unaquæque constans, ut ea quæ commissiones præparatoriæ peregerant, ad trutinam revocarent, atque concilio, si videbantur idonea, subjicerent, sin aliter ab ipsis conficerentur aptiora: necnon aliæ duæ, quibus incumberat munus *excusationes* Patrum absentium perpendere, *querelas controversiasque*, si quæ abortæ fuerint, diri-

¹ Agunt contenta in bulla decreta: 1° de modo vivendi in concilio; 2° de jure et modo proponendi; 3° de secreto servando; 4° de ordine sedendi, et de non inferendo alicui præjudicio; 5° de iudiciis excusationum et querelarum; 6° de officialibus concilii; 7° de congregationibus generalibus Patrum; 8° de sessionibus publicis; 9° de non discedendo a concilio; 10° de indulto apostolico de non residentia pro his qui concilio intersunt.

mere. Adjecit autem Pius IX peculiare Consilium, quod cardinales 12 et episcopi 14 constituebant, pro recipiendis et expendendis Patrum propositionibus. Igitur in congregationibus generalibus agi cœptum est de Deo, de creatione deque iis quæ in sequenti sessione definienda erant; verum quia 6 januarii satis discussa nondum videbantur, in secunda publica sessione, quæ more solito hac die contigit, nihil statutum voluere, sed ad tertiam, 24 venientis aprilis, in qua Dominica in Albis incidit, celebrandam, delata sunt.

Dominica prima post Pascha ea qua definiri debebant, in congregationibus præcedentibus satis superque dilucidata cum essent, omnibus Patribus in aula conciliari adstantibus, missam solemniter celebravit Em. Cardinalis Bilio, qua finita, ingressus est Pontifex sacro stipatus comitatu synodi locum, atque postquam lectum fuit ex cap. xxviii S. Matthæi desumptum Evangelium, recitari elata voce præcepit decretum seu constitutionem publicandam. Episcopus Fabrianensis, lectione completa, de Sanctissimi Domini mandato hæc vera subjunxit: *RR. Patres, placentne vobis decreta et canones qui in hac constitutione continentur?* Omnes nemine excepto cum respondissent *placent*, summus Pontifex dixit: « Decreta et canones, qui in constitutione modo lecta continentur » placuerunt omnibus Patribus nemine dissentiente: Nosque, » sacro approbante concilio, illa et illos, ita ut lecta sunt, » definimus et apostolica auctoritate confirmamus. » Brevisimeque allocutus concilium, tam Patres quam multitudo fidelium innumera qui præsentibus aderant, summo Pontifici atque synodo voce manibusque sponte plausuerunt. Hoc igitur modo definita est prima vaticani concilii constitutio, quæ quatuor: *de Deo rerum omnium creatore, de revelatione, de fide, atque de fide et ratione*, capita continet, una cum octodecim de eisdem materiis canonibus, quatuor in sectiones distributis, quarum singula singulo respondet capiti. Ea itaque damnati sunt *pantheismus, naturalismus* et *rationalismus* hodiernus, qui, hoc accepto vulnere, consurgere et extollere caput ultra non poterunt.